

Arrest

nr. 242 206 van 14 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2017 worden N.K.J. en N.K.Y. geboren te Brussel.

Op 26 februari 2020 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand tot uitstel van de opmaak van de erkenning van het kind N.K.J. door de verzoeker met twee maanden.

Met een ter post aangetekende brief van 22 mei 2020, gericht aan de burgemeester van de gemeente Asse, dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Per e-mail van 26 mei 2020 maakt de gemeente Asse deze aanvraag over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25 mei 2020 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de huidige bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Amow op 25.05.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam: K. K. (...),

Voornaam: R. (...) Geboortedatum:

(...).1984 Geboorteplaats:

K. (...) Nationaliteit: Congo

(Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart sinds januari 2016 een relatie te hebben met de legaal in België verblijvende mevrouw N. K. Y. (...) (°(...).1981), met wie hij ook 2 kinderen zou hebben: N. K. J. (...) en Y. (...) (°(...).2017). Betrokkene verklaart sinds 24.02.2018 bij zijn partner en kinderen in te wonen in Asse. Hij heeft de intentie om deze kinderen te erkennen en bood zich op 18.02.2020 aan bij de gemeente Asse. Verder is mevrouw N. K. (...) opnieuw zwanger. Voorgaande feiten geven hem niet automatisch recht op verblijf. Een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst om zich in regel te stellen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen dan ook het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De verzoeker voert in enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “artikel 7

van het ministerieel besluit”, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsvereiste en van de zorgvuldigheidsplicht. In de uiteenzetting van het middel wordt ook verwezen naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“Het E.V.R.M (Europees verdrag voor de rechten van de mens) bepaalt :

“Artikel 3. Verbod van foltering.

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen

Artikel. 8. Recht op eerbiediging van privé, familie en gezinsleven 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling

Er mag geen bevel tot het verlaten van het grondgebied worden gegeven, wanneer dat in strijd zou zijn met verdragsrechtelijke bepalingen zoals het E..V.R.M (cf. Rv.St van 26 juni 2019, nr. 244961 : RvSt. 26 augustus 2010. nr. 206.948 ; RVV. 4 februari 2013, nr. 96.569), hetgeen ook blijkt uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RVV. 4 februari 2013, nr. 96.569)

Dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt : (...)

Overeenkomstig artikel 7 van het Koninklijk besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken is het thans zo :

“Art. 7.[1 Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden.

In afwijking van het eerste lid en onverminderd artikel 5bis :

- is het toegelaten om familieleden die wonen in buurlanden te bezoeken, evenals om te winkelen in een buurland;

- is het vanaf 15 juni 2020 toegelaten om te reizen naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen;

- is het vanaf 1 juli 2020 toegelaten om zomerkampen te organiseren tot maximum 150 kilometer van de Belgische grenzen.] 1

(1)<MB 2020-06-05/02. art. 8. 011; Inwerkingtreding ; 08-06-2020>”.

Dat artikel 62 van de vreemdelingenwet oplegt dat de beslissing gemotiveerd dient te zijn.

Dat artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet de motivering van de administratieve beslissing opleggen. Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat de beslissing zowel formeel als materieel dient gemotiveerd te zijn. Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67 71). Dat een algemeen rechtsbeginsel oplegt dat administratieve beslissingen dienen gemotiveerd te zijn. De motivering moet afdoende zijn. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St., nr 55.056, 7 september 1995, REV.DR.ETR. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf. hetzij uit het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven

moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechte kunnen dragen en verantwoorden) zijn (DE STAERCCKE, J. Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996).

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat terzelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN EIEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999). Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990, 31)

Het bestuur dient zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13de druk, Brussel, 1994, p. 53). Dat de overheid zorgvuldig te werk te gaan en dient na te gaan of alle gegevens nodig voor het beoordelen van de zaak overlegd werden (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996 en RvSt. 78.711 dd. 11 februari 1999). Het bestuur dient zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A.MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13de druk. Brussel, 1994, p. 53). Dat de overheid zorgvuldig te werk te gaan en dient na te gaan of alle gegevens nodig voor het beoordelen van de zaak overlegd werden (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996 en RvSt. 78.711 dd. 11 februari 1999).

De essentiële doelstelling van een bevel tot het verlaten van grondgebied is juist het verlaten van het Belgische grondgebied (zie bijvoorbeeld hierover artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, waaruit de doelstelling van een bevel tot verlaten van het grondgebied blijkt).

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

“(…)”

De bestreden beslissing is kennelijk in strijd met het recht omdat er thans in weze sprake kan zijn van het verlaten van het grondgebied (a) en doordat de bestreden beslissing inhoudelijk onder meer een aantal grondrechten schendt. (b)

a) Op het moment van de beslissing en de betekening van de beslissing was het zo dat er geen mogelijkheid was om enig gevolg te geven aan het bevel tot het verlaten van het grondgebied zelfs in de Schengenzone of in de Europese Unie, zelfs als men daartoe enige titel zou hebben)

. Dit was wettelijk zelfs verboden. Evenmin is er enig zicht wanneer een bevel tot het verlaten van het grondgebied vatbaar is voor enige uitvoering, daar waar nochtans een concrete termijn wordt opgegeven.

Verzoekende partij is van Congolese nationaliteit en heeft geen enkele andere mogelijkheid dan naar de Congolese republiek te gaan (Cf. RVV 190.138 van 27 juli 2017, on verwijderbare Palestijn nu Jordanië geen Palestijnen zou toelaten . bij gebreke aan enige andere mogelijke titel. (; cf. RVV n° 192 584 du van 26 september 2017 waarbij men eerst onderzoekt of een betrokkene terecht zou kunnen in een land van de Europese Unie en meer bepaald een Schengen land)

Thans staat in het reisadvies voor Congo :

“Alle niet-essentiële reizen vanuit en naar België blijven verboden. Vanaf 15 juni gaan de grenzen open voor reizen binnen de Europese Unie, met inbegrip van het Verenigd Koninkrijk en de vier andere Schengenlanden (Zwitserland, Liechtenstein, IJsland en Noorwegen). Elk land beslist echter zelf of het zijn grenzen al dan niet opent. Raadpleeg de reisadviezen per land om de situatie in het land van uw bestemming te kennen.

Reizen buiten Europa kunnen vooralsnog niet.”

Overeenkomstig artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken is het thans zo :

“Art. 7.[1 Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden.

In afwijking van het eerste lid en onverminderd artikel 5bis :

- is het toegelaten om familieleden die wonen in buurlanden te bezoeken, evenals om te winkelen in een buurland;

- is het vanaf 15 juni 2020 toegelaten om te reizen naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen;

- is het vanaf 1 juli 2020 toegelaten om zomerkampen te organiseren tot maximum 150 kilometer van de Belgische grenzen.]

(1)<MB 2020-06-05/02, art. 8, 011; Inwerkingtreding : 08-06-2020>”.

Het is met andere woorden wettelijk onmogelijk om zowel bij het uitvaardigen van het bevel tot verlaten van het grondgebied als later niet toegelaten om België te verlaten, daar waar het de essentie van een bevel tot verlaten van het grondgebied nu net bestaat uit het verlaten van het Belgisch grondgebied. In die zin is de verplichting België te verlaten onwettelijk en onrechtmatig en bovendien niet mogelijk. Dit in al de uitgevaardigde versies van voormeld ministerieel besluit.

Voor wat betreft de mogelijkheid Congo binnen te raken kan men lezen in het reisadvies van het ministerie van buitenlandse zaken voor Congo :

Sinds de aankondiging van de opschorting van alle internationale vluchten in DRC vanaf 20/03, worden er geen lijnvluchten meer uitgevoerd. (...)Alle grenzen van het land zijn gesloten voor personenverkeer, behalve voor vrachtwagens, schepen en vrachtvliegtuigen”

Het is dus ook om andere redenen aldus niet mogelijk is om te reizen naar het land van herkomst.

Er kan verwezen worden naar het arrest RVV 190.138 van 27 juli 2017, waarin de uitvaardiging van een bevel tot het verlaten van het grondgebied van wie niet verwijderbaar is niet strookt met artikel 3 van het E.V.R.M . Zoals getseld kan en mag verzoekende partij België niet verlaten en is het zonneklaar dat hij Congo niet binnen kan.

Dat overeenkomstig artikel 3 van het E.V.R.M. " Niemand mag worden onderworpen aan foltering en/of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Verzoekende partij kan nergens anders heen en hem verplichten ergens anders heen te gaan zou een schending uitmaken van artikel 3 van het E.V.R.M., gelet op het feit dat hij in een Orbit situatie zit, nu dit een onmenselijke situatie en/of vernederende behandeling zou uitmaken (Cf. Hof Brussel, 4 mei 1999, Revue de Droit Etrangers, 1999. nr. 103, 243

Een bevel tot verlaten van het grondgebied is er op gericht dat men België verlaat, en is dus totaal uit den boze zelfs als direkt al geweten is dat deze doelstelling niet kan bereikt worden; een doelstelling opleggen die niet kan is perse disproportioneel.

Om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan. stelt Fedasil in zijn nieuwsbrief ‘Vrijwillige terugkeer’ nr. 46 van maart 2020 een aantal maatregelen aan: waaronder de opschorting van Vrijwillige terugkeerreizen naar landen van herkomst. .

Een bevel om het grondgebied te verlaten valt of staat overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet met een concrete termijn voor het verlaten van het grondgebied er dient ook gemotiveerd te worden waarom voor een bepaalde termijn wordt geopteerd (cf. RVV 10 december 2015, nr. .158.181) In die zin is een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitvaardigen een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en een schending van het motiveringsvereiste zo niet kan aannemelijk gemaakt worden dat betrokkene is staat is om in een welbepaalde termijn het land te verlaten

Gelet op het bovenstaand kan de bestreden beslissing onmogelijk gemotiveerd zijn en schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

B Door de bestreden beslissing wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "(...)"

Art. 8 EVRM vindt in casu toepassing. Bij de bepaling van het begrip 'gezin' wordt geen onderscheidgemaakt tussen een 'wettig' en een 'natuurlijk' gezin'. Nauwe verwantschapsbanden worden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven worden beschermd. Art. 8 EVRM is geenszins beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie. Dit werd door het EHRM bepaald in het arrest Kroon (EHRM, 20 september 1994. Kroon v Nederland, overweging 40).

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn partner en kinderen al dan niet reeds betrokken in de erkenningsprocedure. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België. § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010. nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het is de logica zelve dat verwerende partij e de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tot de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van een bevel.

Dat uit de bestreden beslissing allermint kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan

Meer in het bijzonder verwijst verzoeker allereerst naar het arrest Nunez v. Noorwegen waarin werd bepaald dat staten ertoe gehouden zijn om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, Nunez v Noorwegen, §68). Verzoeker verwijst vervolgens naar het arrest Boultif v. Zwitserland dd. 2.8.2001 waarin het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd : onder meer de gezinssituatie van de verzoekende partij ;, de ernst van de

De moeilijkheden die een partner riskeert te ondervinden in het land waarheen hij wordt uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezin leven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is.

Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Er wordt afbreuk gedaan aan het recht op een privé- en gezinsleven

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld.

Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij de bestreden beslissing neemt, niettegenstaande verzoeker een relatie heeft met een vrouw en de vader is van kinderen). De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal worden gescheiden van zijn partner en kind en geen rekening wordt gehouden met de familiebanden van verzoeker. Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

In een analoge situatie, nu er in het arrest geen rekening gehouden werd met de nationaliteit (sic) van kind en partners, werd een arrest geveld door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld :

“ 3.4. Wel betoogt verzoeker onder meer met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM dat verweerder bij de afgifte van een bevel om het grondgebied niet effectiefrekening heeft gehouden met het gezinsleven dat hij onderhoudt met zijn Belgisch kind en met het hoger belang van dit kind. Hij geeft hierbij aan dat hij - op het ogenblik dat hij bestuurlijk werd aangehouden wegens illegaal verblijf in navolging waarvan de bestreden beslissing werd getroffen - bij het gemeentebestuur de geboorte van zijn kind wenste aan te geven alsook de erkenning van zijn kind wenste te laten registreren, wat volgens hem wijst op een familieband.

3.5. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid ook de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.6. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, houdt de minister of zijn gemachtigde “(...)”.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Dit wetsartikel weerspiegelt hogere rechtsnormen zoals artikel 8 van het EVRM. “ 3.7. In het arrest Grant stelde het EHRM:

“It is clear from the Court's case-law that children born either to a married couple or to a co-habiting couple are ipso jure part of that family from the moment of birth and that family life exists between the children and their parents (see L. v. the Netherlands, no. 45582/99, § 35, ECHR 2004-IV). Although cohabitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties (Kroon and Others v. the Netherlands, 27 October 1994, § 30, Series A no. 297-C). Such factors include the nature and duration of the parents' relationship, and in particular whether they had planned to have a child: whether the father subsequently recognized the child as his; contributions made to the child's care and upbringing; and the quality and regularity of contact (see Kroon, cited above, §30; Keegan v. Ireland, 26 May 1994, § 45, Series A no. 290; Haas v. the Netherlands, no. 36983/97, § 42 ECHR 2004-1 and Campand Bourimi v. the Netherlands, no. 28369/95, § 36, ECHR 2000-X). no. 28369/95, § 36, ECHR 2000-X)”. (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

3.8. Verzoeker kan in casu worden gevolgd waar hij stelt dat de overwegingen in de bestreden beslissing niet getuigen van een zorgvuldige besluitvorming in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dit gelet op de specifieke omstandigheden van zijn bestuurlijke aanhouding in

navolging waarvan de bestreden beslissing werd getroffen. Zo stelt verzoeker terecht dat hij op het ogenblik dat hij bestuurlijk werd aangehouden, aanwezig was in het gemeentehuis van Geel om aangifte te doen van de geboorte van zijn kind op 11 juli 2019 alsook om dit kind te erkennen. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder hiervan op de hoogte was. Zo bevindt er zich in het administratief dossier een administratief rapport van politiebeambte D.V. van 24 juli 2019, waarin wordt gesteld, "Heden, 24 juli 2019 kregen wij om 10:24 uur telefoon van een medewerkster van de dienst Vreemdelingenzaken op het Stadhuis van Geel. Zij brengt ons ter kennis dat er een manspersoon van Ghanese origine aanwezig is in het kader van een erkenningsdossier van een kind".

3.9. Gelet op dit stuk kan verweerder er zich niet toe beperken om in de bestreden beslissing, na de vaststelling dat verzoeker verklaard heeft een "onofficieel kind" te hebben, te stellen dat verzoeker geen verdere informatie heeft verstrekt "i.v.m. de naam van het kind, het geslacht, de leeftijd of de moeder van het kind", dat verzoeker zijn beweringen niet staft en dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder kende namelijk de redenen van de aanwezigheid van verzoeker in het gemeentehuis. Dat er geen verdere stappen konden worden aangetoond in het kader van de erkenning van het kind heeft te maken met het feit dat verzoeker terplekke bestuurlijk werd aangehouden, zoals verzoeker terecht aangeeft in zijn verzoekschrift. Het gegeven dat verzoeker de naam, het geslacht, de leeftijd van het kind of de moeder van het kind niet heeft meegedeeld op het formulier van 24 juli 2019 'ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' kan geen afbreuk doen aan voornoemde vaststelling. Dit horen heeft plaatsgegrepen zonder tolk en het formulier voorziet niet dat het geslacht, de leeftijd van het kind of de moeder van het kind moet meegedeeld worden. De verwerende partij wist ook dat verzoeker opgepakt werd toen hij aanwezig was in het gemeentehuis van Geel om aangifte te doen van de geboorte van zijn kind op 11 juli 2019 alsook om dit kind te erkennen en ze kon als ze die gegevens noodzakelijk achtte in het licht van een afweging op grond van artikel 8 EVRM. contact kon opnemen met de stad Geel.

3.10. Dat er stappen ondernomen werden om het kind te erkennen en dat een gezinsleven met dit kind niet uitgesloten is, wordt bevestigd door andere stukken die zich eveneens bevinden in het administratief dossier. Hierin bevindt zich namelijk een e-mailbericht van een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin wordt gesteld, "dhr. T. maakte bij de erkenning van zijn kind gebruik van(...)". Ook bevindt zich hierin een faxbericht van een sociaal assistent, verbonden aan het gesloten centrum in Merksplas, waarbij wordt aangegeven "gelieve in bijlage het formulier 'opvolging ouder meteen kind in België' terug te vinden". In deze bijlage wordt gesteld dat verzoeker op 25 juni 2019 "bezoek heeft] gehad van zijn (vermoedelijke) kind(eren)", V.D.S. N., die begeleid werd door V.D.S. S. en V.D.V.B. De twee laatstgenoemde documenten dateren weliswaar van 25 juli 2019 - aldus van daags na de totstandkoming van de bestreden beslissing - doch tonen aan dat het aanvangen van de erkenning van een kind en een gezinsleven met dit kind niet uit de lucht gegrepen zijn. Op 25 juli 2019 laat de raadsman van verzoeker in een mailbericht aan de verwerende partij ook weten dat verzoeker deel-uitmaakt van een gezin, met name zijn Belgische partner, mevrouw V.D.S., S., -waarvan het Rijksregisternummer wordt gegeven- en zijn Belgische dochter V.D.S., N. geboren op 11 juli 2019 te Geel. De stap die verzoeker gezet heeft tot erkenning van zijn kind kan als een begin van bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven worden beschouwd, zodat hiermee moest rekening worden gehouden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, quod non.

3.11. Het betoog in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan bovenstaande. Door nogmaals te herhalen dat verzoeker in het kader van zijn hoorrecht heeft verklaard een kind te hebben dat nog niet officieel werd geregistreerd en vervolgens de motivering in de bestreden beslissing aangaande het gezinsleven nogmaals te herhalen, antwoordt verweerder niet op de kritiek van verzoeker dat het duidelijk was dat hij een kind heeft, aangezien hij op gemeentehuis aanwezig was om zijn kind te erkennen en dat met dit gezinsleven niet zorgvuldig rekening werd gehouden. Waar verweerder nog een uitgebreide beoordeling aan de hand van artikel 8 van het EVRM maakt in zijn nota, betreft dit slechts een beoordeling a posteriori. Deze afweging in de nota met opmerkingen kan niet remediëren dat de overwegingen in de bestreden beslissing wijzen op het niet aanvaarden van een gezinsleven van verzoeker met zijn kind. Verweerder stelt verder in zijn nota dat "het loutere feit dat [verzoeker] de wens had om een kind te erkennen, terwijl hij zich voordien, hoewel hij reeds driejaar in België zou verblijven, nooit kenbaar heeft gemaakt bij de verwerende partij, volstaat niet om het bestaan van een dermate hecht en effectief gezinsleven te weerhouden".

In deze ziet de Raad niet in hoe het feit dat verzoeker zich niet eerder kenbaar heeft gemaakt bij verweerder, het bestaan van een gezinsleven met een op 11 juli 2019 geboren kind kan doorkruisen. Verweerders stelling dat "verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft

ondernomen met het oog [op] de bescherming van het door hem vooropgesteld gezinsleven” strookt niet met feitelijkheden van de zaak. Vermits een eerste stap om een verblijfsrechtelijk vlak een erkenning is van het kind, waarmee verzoeker bezig was op het ogenblik dat hij bestuurlijk werd aangehouden. Ook indien er indicaties zijn van een juridische band met het kind waarbij de concrete afspraak in een gemeentehuis om een kind te erkennen een dergelijke indicatie inhoudt - kan worden verwacht dat verweerder hiermee rekening houdt. Verder is het de Raad niet geheel duidelijk wat verweerder precies bedoelt met de passage in de nota met opmerkingen dat “uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten [kunnen] worden geput”. In zoverre verweerder hiermee zou aangeven dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, louter omdat hij alhier op onwettige wijze verblijft, mist dit verweer manifest juridische grondslag. In dit verband volstaat het te wijzen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog dat voormeld wetsartikel niet louter voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het gezinsleven van verzoeker, doch tevens met het hoger belang van het betrokken kind. Het Grondwettelijk Hof gaf hierbij reeds duidelijk aan dat de procedures met betrekking tot het vaststellen van de vaderlijke afstamming het privéleven raken, omdat de materie van de afstamming belangrijke aspecten van iemands persoonlijke identiteit omvat, waartoe ook de identiteit van zijn verwekkers behoort. Het recht om zijn afstamming te kennen, maakt deel uit van het recht op een identiteit (GwH 3 februari 2016, nr. 18/2016, B. 14.1. en 2.; met verwijzing naar EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §§ 53 en 54; 13 juli 2006, Jäggi t. Zwitserland, § 25; 16 juni 2011, Pascaud t. Frankrijk, §§ 48-49; 3 april 2014, Konstantinidis t. Griekenland, § 47). Dit hoger belang van het kind staat los van eventuele gebrekkige handelingen van verzoeker zelf.

3.12. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het EVRM is aangetoond.” (RVV. nr. 230 498 van 18 december 2019)

Zoals gesteld kan reeds niet ingezien worden wat de zin is van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, als dit toch niet kan gebeuren, waardoor het bevel al perse als disproportioneel dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij leeft samen met diens vriendin met wie hij twee kinderen heeft en die van hem nog een derde kind verwacht. Er loopt een verzoek artikel 9 bis waarin deze feiten werden uittééngezet. Er is een procedure tot erkenning hangende. De gemeente heeft slechts toegelaten dat er één procedure werd begonnen daar waar de verzoekende partij reeds twee kinderen wilde erkenning onder het non dat het andere kind stante pede na het eerste zou kunnen erkend worden, nr. 230 498 van 18 december 2019. Het staat vast dat er een procedure opgestart is tot erkenning van een kind. Het is zo dat verzoekende partij samenleeft met de diens partner en kinderen. Er werd een verzoek artikel 9 bis neergelegd waarin deze elementen werden naar voor geschoven. Het O.C.M.W. heeft verklaringen afgelegd over dit gezin..

Uiteraard is het zo dat in Coronatijden het kennelijk niet kan dat er een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt uitgevaardigd. Men dient rekening te houden met de mogelijkheid daar te overleven, de gezondheidsrisico's en het feit dat het niet mogelijk is om gezinshereniging te bewerkstelligen binnen een normale termijn.

Zo men al Congo binnenraakt is het zo dat men geen visum gezinshereniging daar kan aanvragen :

“Belgische ambassades en consulaten momenteel en tot nader order geen enkele visumaanvraag meer aanvaarden en, behalve in geval van uitzondering (essentiële reis)” (Covid-19: Implicaties op de reizen naar België of naar een andere Schengenstaat, te vinden op de webiste IBZ)

In die zin is het duidelijk dat de verwijdering van de verzoekende partij van die aard is dat hij langere tijd in Congo zal vastzitten zonder uitzicht op visum gezinshereniging zelfs wanneer de procedure in principe eenvoudig zou zijn. wat dit betreft is het ook duidelijk te verwachten dat zelfs zo men opstarten met het terug verlenen van visa er ondertussen al een lange achterstand zal zijn.

Het betreft een gezinshereniging met jonge kinderen en diens alleenstaande moeder, met een uiterst beperkt inkomen. Ter zake werd duidelijke geen afdoende belangenafweging gedaan. .

Het is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. verboden om een maatregel te nemen die niet in verhouding staat met het recht op gezinsleven. (Cfr. RvST. 18 december 1997 nr. 70.427).

In Congo zelf zal de verzoekende partij die geen banden meer heeft met dit land niet kunnen overleven, te meer de levenspartner met meerdere kinderen ten laste een zeer beperkt inkomen heeft, en niet kan bijdragen tot enig onderhoud.

Voor wat betreft de coronacrisis in Congo kan men in hetzelfde reisadvies lezen “Het aantal gevallen van het Coronavirus COVID-19 in DRC neemt voortdurend toe. (...) Het epicentrum van de epidemie ligt momenteel hoofdzakelijk in Kinshasa maar er werd ook melding gemaakt van gevallen in andere provincies van het land. Kongo Central is de tweede provincie die het zwaarst getroffen is door de epidemie. Gezondheidsvoorzieningen in de DRC die kunnen reageren op ernstige gevallen van coronavirus zijn, op enkele uitzonderingen na, zeer beperkt in Kinshasa en, meer nog, in de rest van het land” Dergelijke gegevens zijn ook te vinden in andere bronnen (FEWS NET - Famine Early Warning Systems Network (Author), published by ReliefWeb: République Démocratique du Congo : Mise à jour de la sécurité alimentaire - Avril 2020 . April 2020, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/DRC_FSO_Update_Avril%202020.pdf

Er is geen enkele motivering of afweging wat de gevolgen zijn ingeval van terugkeer op de gezondheid van de verzoekende partij.

Gelet op de coronacrisis zal verzoekende partij als nieuwkomer geen mogelijkheden hebben om te overleven. Berouwbare bronnen geven een kennelijke verslechtering aan van de economische en voedselsituatie (FEWS NET - Famine Early Warning Systems Network (Author), published by ReliefWeb: République Démocratique du Congo : Mise à jour de la sécurité alimentaire - Avril 2020 , April 2020, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/DRC_FSO_Update_Avril%202020.pdf) Ook dit is een inbreuk op artikel 3 van het E.V.R.M. . Ook hier is de beslissing niet gemotiveerd en is er geen belangenafweging gebeurd onder meer betreffende het belang van de kleine kinderen.”

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de verzoeker niet in bezit is van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hierbij wordt nog toegelicht dat de verzoeker verklaarde dat hij sinds januari 2016 een relatie heeft met de legaal in België verblijvende mevrouw N.K.Y. met wie hij twee kinderen zou hebben, die hij wil erkennen en met wie hij sinds 24 februari 2018 samenwoont. Tevens wordt gemotiveerd dat mevrouw opnieuw zwanger is. Er wordt gesteld dat deze feiten de verzoeker niet automatisch een recht op verblijf geven en dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat, met name de tijd die nodig is om zich in regel te stellen. De gemachtigde geeft aan dat een dergelijke tijdelijke scheiding niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van zijn gezins- en familielevens en dat derhalve met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd rekening gehouden.

De verzoeker benadrukt dat een bevel om het grondgebied te verlaten staat of valt met een concrete termijn voor het verlaten van het grondgebied. De verzoeker voert aan dat er gemotiveerd moet worden waarom voor een bepaalde termijn wordt gekozen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoeker een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt in de regel een termijn van dertig dagen toegekend om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend (artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). In artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet wordt bepaald wanneer een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn kan worden toegekend. Aldus blijkt dat aan de verzoeker de maximale termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend.

Het is niet de algemene regel (termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten) maar de uitzondering (geen termijn of een termijn van minder dan 30 dagen) die noopt tot een specifieke motivering.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van *“artikel 7 van het ministerieel besluit”*.

3.2.3. De verzoeker voert aan dat het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en de betekening ervan, niet mogelijk was om enig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien dit bij wet was verboden. De verzoeker werpt op dat er geen zicht is op wanneer een bevel tot het verlaten van het grondgebied kan uitgevoerd worden, terwijl nochtans een concrete termijn wordt opgelegd. De verzoeker geeft mee dat hij louter de Congolese nationaliteit heeft en geen enkele andere mogelijk heeft dan naar de Democratische Republiek Congo te gaan. De verzoeker verwijst naar het reisadvies en naar artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende

maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. De verzoeker benadrukt dat de essentie van een bevel om het grondgebied te verlaten net inhoudt dat men het grondgebied verlaat terwijl net dat, wettelijk en praktisch, onmogelijk is. De verzoeker benadrukt dat de Democratische Republiek Congo alle internationale vluchten heeft opgeschort en er geen lijnvluchten meer worden uitgevoerd en alle grenzen van het land gesloten zijn voor personenverkeer. De verzoeker verwijst ook naar de nieuwsbrief nr. 46 'Vrijwillige terugkeer' van Fedasil van maart 2020 waaruit volgens hem blijkt dat de vrijwillige terugkeerreizen worden opgeschort. Onder verwijzing naar 's Raads arrest met nummer 190 138 van 27 juli 2017 werpt de verzoeker op dat het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten voor wie niet verwijderbaar is, niet strookt met artikel 3 van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker evenwel aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij moge worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Vooreerst wordt vastgesteld dat de verzoeker 'artikel 7' citeert, zoals het werd gewijzigd door het ministerieel besluit van 5 juni 2020 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was van voornoemd ministerieel besluit van 5 juni 2020 echter nog geen sprake. De verzoeker werpt in zijn huidig verzoekschrift van 17 juni 2020 op dat de verplichting om België niet te verlaten in al de uitgevaardigde versies van voormeld ministerieel besluit staat.

Wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België is ingegaan bij ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, maakt de verzoeker echter niet aannemelijk dat een terugkeer naar de Democratische Republiek Congo alwaar hij verblijfsgerechtigd is, moet worden beschouwd als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. De Raad benadrukt dat de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven. Het is dan ook niet aangetoond dat de bedoelde ministeriële besluiten een verbod inhouden op de terugkeer van eigen onderdanen naar hun land van herkomst.

Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België en ook in de Democratische Republiek Congo gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, mocht de verweerder op een bepaald ogenblik overgaan tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Daarenboven, zelfs indien de verzoeker zou kunnen aantonen dat hij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon/kan geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het hem vrij om, met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *"Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn"*, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.

In de mate dat de verzoeker vreest dat het voor hem praktisch onmogelijk zou zijn om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van dertig dagen, stond het hem dan ook vrij om overeenkomstig artikel 74/14, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten in te dienen. Bovendien is in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten in de regel

voorziet in een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen en zijn er slechts uitzonderingen om minder (en niet meer) dan dertig dagen te voorzien (zie *supra*). De gemachtigde beschikte dan ook niet over de bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen dat *ab initio*, los van enige verlenging, voorziet in een termijn voor vrijwillig vertrek van meer dan dertig dagen. In de mate dat de verzoeker in wezen voorhoudt dat hem een termijn van meer dan dertig dagen had moeten worden toegekend, heeft hij dan ook geen wettig belang bij zijn kritiek.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 190 138 van 27 juli 2017 wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor zover de verzoeker nog opwerpt dat hij door de coronacrisis geen mogelijkheden zal hebben om te overleven in Congo en waar hij wijst op een verslechtering van de economische- en voedselsituatie in Congo, maakt de verzoeker niet concreet aannemelijk dat de situatie dermate penibel is dat hierdoor een mensonterende behandeling dreigt.

Een schending van artikel 7 van het ministerieel besluit van 5 juni 2020 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker verwijst naar zijn gezins- en familieleden met zijn partner en kinderen en benadrukt dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet ondubbelzinnig worden afgeleid dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing het bestaan van een gezins- en familieleden van de verzoeker met mevr. N.K.Y. en de kinderen N.K.J. en N.K.Y. betwist. Tevens wordt in de bestreden beslissing ook aangegeven dat mevr. N.K.Y. opnieuw zwanger is.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de Staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014,

Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van de verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart sinds januari 2016 een relatie te hebben met de legaal in België verblijvende mevrouw N. K. Y. (...) (°(...).1981), met wie hij ook 2 kinderen zou hebben: N. K. J. (...) en Y. (...) (°(...).2017). Betrokkene verklaart sinds 24.02.2018 bij zijn partner en kinderen in te wonen in Asse. Hij heeft de intentie om deze kinderen te erkennen en bood zich op 18.02.2020 aan bij de gemeente Asse. Verder is mevrouw N. K. (...) opnieuw zwanger. Voorgaande feiten geven hem niet automatisch recht op verblijf. Een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst om zich in regel te stellen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen dan ook het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging op zijn familieleven uitmaakt. De verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is nu hij zal worden gescheiden van zijn partner en kind(eren) en er geen rekening wordt gehouden met zijn familiebanden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de thans opgelegde terugkeer niet definitief is en dat deze terugkeer wordt opgelegd zodat de verzoeker zich in regel kan stellen met de verblijfsregels. De gemachtigde stelt dat het samenwonen van de verzoeker met zijn partner, die zwanger is, en met hun twee kinderen, die hij wil erkennen, nog niet automatisch een recht op verblijf oplevert. Dit standpunt strookt met de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). De gemachtigde heeft zich tevens op het standpunt gesteld dat een tijdelijke terugkeer en een tijdelijke scheiding tussen de verzoeker en zijn zwangere partner en de twee kinderen, om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker voert aan dat de coronapandemie het niet mogelijk maakt om gezinshereniging te bewerkstelligen binnen een normale termijn. De verzoeker verwijst naar een passage op de website van "IBZ" waaruit blijkt dat de Belgische ambassades en consulaten 'momenteel en tot nader order' geen enkele visumaanvraag meer aanvaarden behalve in het geval van een essentiële reis. De verzoeker werpt op dat hij hierdoor langere tijd in Congo zal vastzitten zonder uitzicht op een visum gezinshereniging en wanneer het uitreiken van visa terug opgestart zal worden, zal er al een lange achterstand opgelopen zijn.

Door de maatregelen genomen ter bestrijding van de verdere verspreiding van het COVID-19-virus, was het inderdaad gedurende enige tijd niet mogelijk om een visumaanvraag in te dienen en een visum afgeleverd te zien. De Raad benadrukt echter dat ook deze maatregelen tijdelijk van aard zijn.

Er blijkt bovendien niet dat de verzoeker vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten zal kunnen onderhouden met zijn partner en de kinderen en hij brengt ook geen concrete hinderpalen naar voor die zijn partner en kinderen verhinderen om hem te vergezellen naar zijn land van herkomst, minstens voor de duur om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Dit geldt des te meer nu de partner van de verzoeker ook de Congolese nationaliteit heeft en eveneens in Kinshasa werd geboren.

Er dient te worden benadrukt dat het bestreden bevel de verzoeker niet verhindert om, van zodra hij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste inreis- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België om hier met partner en kinderen te verblijven.

De verzoeker citeert verder nog uitgebreid uit 's Raads arrest met nummer 230 498 van 18 december 2019. In de continentale rechtstraditie hebben vonnissen en arresten geen precedentenwaarde. Bovendien blijkt niet dat de specifieke, feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In de zaak waarnaar de verzoeker verwijst, werd het gezinsleven van de betrokken vreemdeling op onzorgvuldige wijze in rekening gebracht door te motiveren dat hij een onofficieel kind heeft en hij *"geen verdere informatie i.v.m. de naam van het kind, het geslacht, de leeftijd of de moeder van het kind (geeft)"* en hij *"zijn beweringen niet (staft)"* terwijl hij bestuurlijk werd aangehouden op het gemeentehuis op het ogenblik dat hij het kind wou erkennen, gegeven dat de verweerder gekend was. Deze specifieke, feitelijke context, ligt in deze zaak niet voor. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat zijn gezins- en familieleven op onzorgvuldige wijze in rekening werd gebracht.

De verzoeker benadrukt dat hij samenleeft met zijn vriendin met wie hij twee kinderen heeft en die zwanger is van hun derde kind. De verzoeker voert aan dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend waarin hij zijn situatie heeft toegelicht.

De verzoeker diende op 22 mei 2020 (zie administratief dossier, ontvangstbewijs aangetekende zending) een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij de gemeente Asse. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aangetekende brief van 22 mei 2020 werd afgeleverd aan de gemeente Asse op 25 mei 2020 en dat de gemeente Asse per e-mail van 26 mei 2020 deze aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt. De burgmeester stuurt dergelijke aanvraag maar door naar de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hij overeenkomstig artikel 26/2/1, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vaststelt dat alle vereiste documenten werden voorgelegd, waaronder het bewijs van betaling van de retributie, vermeld in artikel 1/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, en uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft. Nu de bestreden beslissing dateert van 25 mei 2020 had de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bijgevolg nog geen kennis van de machtigingsaanvraag van de verzoeker. Het kan de gemachtigde niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem toen niet bekend waren. Hoe dan ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde al op de hoogte was van het gegeven dat de verzoeker samenwoont met zijn partner, die zwanger is en dat hij de twee kinderen wenst te erkennen. Daarenboven heeft het louter indienen van een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *an sich* geen invloed op de verblijfsstatus van de betrokkene.

De verzoeker voert verder aan dat hij in Congo niet zal kunnen overleven omdat zijn partner een zeer beperkt inkomen heeft en zij meerdere kinderen ten laste heeft en niet zal kunnen bijdragen in zijn onderhoud. De verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij arbeidsongeschikt zou zijn en dat hij niet via een tewerkstelling in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoeker werd *in casu* nooit gemachtigd tot verblijf en kon er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Hij brengt bovendien geen concrete elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij zich in een dermate uitzonderlijke situatie bevindt derwijze dat hij voor de uitoefening van enig privéleven gebonden zou zijn aan België.

De Raad besluit dan ook dat de verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezins- of privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en zijn zwangere partner en de kinderen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de verweerder bij zijn beoordeling enig relevant gegeven, dat de voorliggende zaak kenmerkt, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat op grond van een onzorgvuldig onderzoek van de voorliggende feiten tot het besluit zou zijn gekomen om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven wordt niet aangetoond.

3.2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Bovendien strekt ook de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3

van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Indien de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geviseerde rechten, dan dient de verweerder wel de concrete gezins- en gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling in rekening te brengen alvorens over te gaan tot het nemen van zijn beslissing.

Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk het gezins- en familieleven van de verzoeker in rekening gebracht. Er kan in dit verband verwezen worden naar de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, hoger onder punt 3.2.4.

De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat over de gevolgen van een terugkeer op zijn gezondheidstoestand. De verzoeker voert aan dat het aantal besmettingen met het COVID-19-virus in Congo toeneemt waarbij het epicentrum van de epidemie in Kinshasa ligt, maar dat ook in andere provincies gevallen worden gemeld.

Zoals hoger gesteld, houdt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat er (onder meer) rekening moet worden gehouden met “*de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*”. Het moet dan ook gaan om een gezondheidsproblematiek waaraan de betrokkene daadwerkelijk lijdt en uit niets blijkt dat ook de algemene gezondheidstoestand van het land van herkomst in rekening moet worden gebracht. Uit zijn betoog blijkt niet dat de verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing enig gezondheidsprobleem kende. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. Het kan de gemachtigde niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd over hypothetische gezondheidsproblemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van “*artikel 7 van het ministerieel besluit*” kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

3.2.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE